

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 198/09-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. K., M., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 NcC/1/2009 z 19. januára 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. marca 2009 doručená sťažnosť JUDr. M. K., M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 NcC/1/2009 z 19. januára 2009.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako účastník konania vedeného Okresným súdom Michalovce (ďalej len „okresný súd“) podal proti zákonnému sudcovi 19. novembra 2008 námietku zaujatosti v zmysle ustanovení § 14 až § 17 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“).

Sťažovateľ uvádza, že krajský súd v uznesení sp. zn. 5 NcC/1/2009 z 19. januára 2009 *«neprerokoval v oficiálnom jednaní a dôkladne neprebral moje pádne fakty a mi právne korektným spôsobom neodpovedal na efektívne argumenty, ktoré som explicitne deklaroval na str. -2- až -6- sťažnosti a zaujatosti a podotkol som ich „per analogiam“ rozhodnutiami ústavného súdu...»*

Sťažovateľ vyslovuje názor: *„KS KE opovrhuje mojimi argumentami a opomína citované ustanovenie – ústavno-legitímny imperatív.*

KS KE navyiac opovrhuje samotným vyjadrením zákonného sudcu, ktorý sa cíti byť zaujatý.“

Rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 5 NcC/1/2009 z 19. januára 2009 podľa sťažovateľa nezodpovedá požiadavke nestrannosti sudcu vyplývajúcej z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti v závere sťažnosti sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu, aby vo veci rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo JUDr. M. K. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane..., bolo konaním KS KE v sp. zn. 5 NcC/1/2009 porušené.

2. Ústavný súd SR prikazuje KS KE, ktorý v konaní 5 NcC/1/2009 základné právo porušil, aby obnovil stav pred jeho porušením.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na prejednanie veci nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ sa v sťažnosti zmienil aj o čl. 14 dohovoru, ústavný súd však vychádzal vzhľadom na svoju viazanosť návrhom na začatie konania podľa § 20 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z petitu sťažnosti, ako aj z jej odôvodnenia. V petite sťažnosti sa sťažovateľ o čl. 14 dohovoru nezmienil a takisto obsah sťažnosti vôbec neobsahuje odôvodnenie vo vzťahu k tomuto článku. Rovnako preklenul ústavný súd nedostatok týkajúci sa namietaného porušenia práva podľa dohovoru, kde sťažovateľ označil len čl. 6 dohovoru bez špecifikácie odseku, a to tak, že prihliadol na obsah odôvodnenia sťažnosti, prostredníctvom ktorého špecifikoval námietku porušenia aj samotným odsekom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa § 14 ods. 1 OSP sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Podľa § 14 ods. 3 OSP dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach.

Podľa § 15 ods. 1 OSP ak sa sudca dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to neodkladne predsedovi súdu. V konaní môže zatiaľ urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Predseda súdu môže prideliť vec inému sudcovi, ak s tým sudca, o ktorého vylúčenie ide, súhlasí; pridelenie zabezpečí podľa osobitného predpisu. Ak ide o vylúčenie sudcu podľa § 14 ods. 1 a predseda súdu má za to, že nie je dôvod pochybovať o nezaujatosti sudcu, predloží vec na rozhodnutie súdu uvedenému v § 16 ods. 1 OSP...

Podľa § 15a ods. 1 OSP účastníci majú právo z dôvodov podľa § 14 ods. 1 uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť.

Podľa § 15a ods. 2 OSP účastník môže uplatniť námietku zaujatosti podľa odseku 1 najneskôr na prvom pojednávaní, ktoré viedol sudca, o ktorého vylúčenie ide, alebo do 15 dní, odkedy sa mohol dozvedieť o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený.

Podľa § 15a ods. 3 OSP v námietke zaujatosti musí byť uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, a kedy sa účastník podávajúci námietku zaujatosti o dôvode vylúčenia dozvedel. Na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti námietky zaujatosti, súd neprihliadne; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

Podľa § 16 ods. 1 OSP súd predloží vec nadriadenému súdu s vyjadrením sudcu na rozhodnutie o námietke zaujatosti do 15 dní od jej podania. Ak sa spis zároveň predkladá odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní, vec sa predloží až po vykonaní úkonov spojených s predložením veci odvolaciemu súdu. O tom, či je sudca vylúčený, rozhodne do desiatich dní od predloženia veci nadriadený súd v senáte; touto lehotou nie je viazaný, ak rozhoduje zároveň o odvolaní. O vylúčení sudcov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodne do desiatich dní iný senát tohto súdu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd sa v prvom rade zaoberal námietkou sťažovateľa týkajúcou sa porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 5 NcC/1/2009 z 19. januára 2009 „*neprerokovaním v oficiálnom jednaní*“ ním uplatnenej námietky zaujatosti, a túto od počiatku hodnotí ústavný súd ako zjavne neopodstatnenú, pretože vychádzajúc z ustanovenia § 15a ods. 3 OSP na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti námietky zaujatosti, súd neprihliadne, v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Z uvedeného vyplýva, že „rozhodnutie“ o nepredložení takéhoto podania nepatrí do právomoci súdu nadriadeného, ktorý rozhoduje o uplatnenej námietke, ale je v právomoci súdu, ktorého zákonného sudcu sa námietka týka. Krajský súd teda svojím uznesením v tomto smere citované základné právo zaručené ústavou a právo zaručené dohovorom porušiť nemohol, keď navyše v odôvodnení napadnutého rozhodnutia tento aspekt (t. j. prečo nebolo potrebné o námietke sťažovateľa rozhodovať) riadne vysvetlil.

Následne ústavný súd pristúpil k posúdeniu otázky, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s rozhodnutím o námietke zaujatosti predloženej zákonným sudcom sú zlučiteľné s limitmi vyplývajúcimi zo sťažovateľom označených ustanovení ústavy a dohovoru.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil nasledujúce okolnosti, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzal:

Sťažovateľ je účastníkom občianskeho súdneho konania o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností pre čas po rozvode vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 5 C 47/2006. V súvislosti s týmto konaním sťažovateľ podal okresnému súdu 19. novembra 2008 sťažnosť na porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a súčasne uplatnil námietku zaujatosti zákonného sudcu odôvodnenú tým, „že konajúci sudca v tejto veci sa dopustil prietáhov v tomto konaní a tým, že vo veci konajúci sudca voči nemu prejavil svoj xenofóbny postoj k nemu ako účastníkovi konania...“

Zákonný sudca reagoval na uplatnenú námietku a tiež na sťažnosť sťažovateľa tak, že v zmysle § 15 OSP oznámil predsedovi okresného súdu, že sa vo veci cíti byť zaujatý, pretože sa nestotožňuje so skutočnosťami uvedenými v sťažnosti týkajúcimi sa porušenia sťažovateľovho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a skutočnosťami uvedenými v námietke zaujatosti uplatnenej sťažovateľom. Zákonný sudca sa vyjadril, že uvedené okolnosti v ňom vyvolali negatívny postoj k sťažovateľovi a so zreteľom na tento pomer k účastníkovi konania by nemohol v predmetnej veci zaručiť svoju nestrannosť a objektívne posúdenie a rozhodnutie veci. Súčasne prejavil súhlas s pridelením veci sťažovateľa inému sudcovi.

Predseda okresného súdu v zmysle § 15 ods. 1 OSP predložil vec s poukazom na § 16 ods. 1 OSP krajskému súdu ako súdu nadriadenému, pretože nesúhlasil s dôvodmi, pre ktoré zákonný sudca okresného súdu nemôže zaručiť svoju nezaujatosť, objektívne posúdenie a následné rozhodnutie veci. Argumentoval tým, že povinnosťou každého sudcu je vo veci riadne konať a rozhodnúť a niešť za to svoju zodpovednosť. Dôvodil, že námietky takého charakteru, aké zákonný sudca predložil, by mohol vzniesť každý sudca okresného súdu, preto uplatnenie námietky zo strany zákonného sudcu považuje za snahu „zbaviť sa veci cestou zaujatosti“.

Krajský súd o námietke zaujatosti predloženej zákonným sudcom rozhodol uznesením sp. zn. 5 NcC/1/2009 z 19. januára 2009, ktorým ho z prerokovania a rozhodovania veci nevylúčil. Svoju argumentáciu oprel o interpretáciu ustanovenia § 14 ods. 1 OSP, pričom uviedol, že „Predpokladom pre vylúčenie sudcu z prejednávania

a rozhodovania veci z dôvodov uvedených v § 14 ods. 1 O. s. p. je len jeho určitý kvalifikovaný pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom spočívajúci najmä v tom, že sudca má alebo môže mať na výsledku konania priamy alebo nepriamy záujem alebo že sudca je v určitom kvalifikovanom pomere k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom, t. j. niektorý z účastníkov konania, resp. zástupcov je sudcovi osobnou blízkou, prípadne že medzi sudcom a účastníkom (zástupcom) je vzťah k určitej závislosti a pod. Len také skutočnosti, na základe ktorých možno založiť vyššie uvedený pomer sudcu k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom, môže tvoriť zákonný dôvod na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci. Za taký dôvod však nemožno považovať okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci.“

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uvádza, že sťažovateľ uplatnenú námietku zaujatosti odôvodnil tým, že zákonný sudca porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces, pretože vo veci nekonal bez prietáhov a prejavil voči nemu ako k účastníkovi konania svoj xenofóbny postoj tým, že vo veci nesprávne rozhodol a že sa dopustil aj iných procesných pochybení. Uplatnenú námietku zaujatosti sťažovateľ zdôvodnil skutočnosťami, ktoré majú základ v postupe zákonného sudcu v predmetnom konaní. Takéto skutočnosti však ustanovenie § 14 ods. 3 OSP vylučuje ako možné dôvody na uplatnenie námietky zaujatosti. Sťažovateľ teda netvrdil a z obsahu spisu to ani nevyplýva, že by sťažovateľom namietaný postup bol prejavom alebo dôsledkom skutočností obsiahnutých v ustanovení § 14 ods. 1 OSP. Právna úprava obsiahnutá v Občianskom súdnom poriadku poskytuje pre účely nápravy možných nedostatkov v postupe prvostupňového súdu inštitút opravných prostriedkov, medzi ktoré námietka zaujatosti nepatrí, pretože jej účel je odlišný. V tejto súvislosti krajský súd poukázal práve na to, že sťažovateľ v tejto veci podal sťažnosť práve z titulu namietaných procesných nedostatkov spôsobených zákonným sudcom.

Krajský súd v rozhodnutí konštatuje, že námietka zaujatosti uplatnená zo strany sťažovateľa nemala všetky náležitosti predpísané ustanovením § 15a ods. 2 a 3 OSP, preto dospel k záveru, že o nej netreba rozhodovať.

Odvolačný súd pristúpil k rozhodnutiu iba o námietke predloženej zákonným sudcom, keďže predseda okresného súdu je toho názoru, že nie je dôvod pochybovať o nezaujatosti sudcu.

Krajský súd odkazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva („ďalej len „ESLP“), podľa ktorej sa vyžaduje, aby sa obava z nedostatku nestrannosti zakladala na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že „čokoľvek čo môže vrhnúť, čo aj len tieň pochybností“ na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného. Existencia oprávnených pochybností pritom závisí od posúdenia konkrétnych okolností prípadu. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ podal v rámci konania o jeho veci sťažnosť pre porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a pre procesné pochybenia zákonného sudcu, nie je dôvodom pre subjektívny pocit zákonného sudcu o jeho zaujatosti. Tieto skutočnosti uvedené v jeho vyjadrení nemôžu zakladať dôvod na jeho vylúčenie z prerokovania a rozhodovania veci, keďže postoje, motívy a pocity sudcu, s ktorými k rozhodovaniu pristupuje, nie sú skutočnosťami, v dôsledku ktorých by bolo možné pochybnosť o nezaujatosti sudcu odôvodniť. Sú to len okolnosti prípadu, ktoré by mohli prichádzať do úvahy a pôsobiť na každého sudcu, ktorému bola vec pridelená.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom na ich rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (podobne aj II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 231/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj I. ÚS 13/00, I. ÚS 20/03, IV. ÚS 43/04).

Vo svojej judikatúre ústavný súd uviedol, že účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť prístup k súdu a rovnaké právne postavenie v konaní pred súdom každému, kto žiada

o ochranu tých svojich záujmov chránených právnym poriadkom, ktoré štát zveril do právomoci orgánov súdnej moci (II. ÚS 26/96).

Citovaný článok ústavy zaručuje ústavou výslovne určenú kvalitu súdneho konania, predpokladom ktorej je nezávislosť a nestrannosť súdu, ktorá zaručí účastníkom konania, že bude súd voči nim postupovať nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nebude nadŕžať a objektívne posúdi všetky skutočnosti závažné pre rozhodovanie vo veci.

Základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom je v občianskom súdnom konaní garantované prostredníctvom inštitútu vylúčenia sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodnutia pre zaujatosť. Z uvedeného dôvodu možno sudcu vylúčiť buď na návrh účastníka súdneho konania, alebo na základe návrhu samotného sudcu.

Vychádzajúc z judikatúry ústavného súdu týkajúcej sa rozhodovania o námietkach zaujatosti uplatnených účastníkmi konania (I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03) možno analogicky odvodiť, že obsahom základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu rozhodnúť o vylúčení sudcu v prípade každej námietky zaujatosti oznámenej zákonným sudcom. Obsahom tohto práva je len povinnosť súdu každú takúto námietku zákonného sudcu prerokovať a rozhodnúť o nej.

Nestrannosť treba skúmať z dvoch hľadísk, a to zo subjektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. v danom prípade je potrebné zistiť osobné presvedčenie sudcu prerokujúceho prípad, a z objektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. v danom prípade je potrebné zistiť, či sú poskytnuté dostatočné záruky pre vylúčenie akejkoľvek pochybnosti v danom smere. V prípade subjektívneho hľadiska nestrannosti platí prezumpcia nestrannosti sudcu až dovtedy, kým sa nepreukáže opak.

Existencia nestrannosti musí byť určená podľa subjektívneho hľadiska, to znamená na základe osobného presvedčenia a správania sudcu v danej veci, a tiež podľa objektívneho

hľadiska, teda zisťovaním, či sudca poskytoval dostatočné záruky, aby bola z tohto hľadiska vylúčená akákoľvek oprávnená pochybnosť (III. ÚS 16/00).

Nestrannosť sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či je možné usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Nestrannosť sudcu je obvyčajne definovaná ako absencia predsudku alebo zaujatosti v konkrétnej veci.

Objektívny prístup spočíva v otázke, či nezávisle od osobného správania sudcu určité overiteľné skutočnosti neumožňujú pochybovať o jeho nestrannosti. V tomto smere i zdanie môže byť dôležité. Mal by byť vylúčený každý sudca, u ktorého sa možno oprávnene obávať, že mu chýba nestrannosť. Ide o dôveru, ktorú musia mať sudy pri stranách v demokratickej spoločnosti (Padovani v. Taliansko – rozsudok ESLP z 26. februára 1993). Rozhodujúcim prvkom rozhodovania o zaujatosti zákonného sudcu je to, či obava účastníka konania je objektívne oprávnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti súdu (Pullar v. Spojené kráľovstvo).

Z pohľadu objektívnej nestrannosti existencia oprávnených pochybností závisí od posúdenia konkrétnych okolností prípadu. Tzv. objektívna nestrannosť sa teda posudzuje nie podľa subjektívneho postoja sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Sudca môže byť subjektívne absolútne nestranný, ale i napriek tomu môže byť jeho nestrannosť vystavená oprávneným pochybnostiam vzhľadom na jeho status, rôzne funkcie, ktoré postupne vo veci vykonával, alebo vzhľadom na jeho pomer k veci, k stranám konania, k ich právnym zástupcom, svedkom a podobne.

Z tohto hľadiska preto nezáleží ani na tom, že sudca sa k návrhu na jeho vylúčenie vyjadrí v tom zmysle, že sa vnútorne necíti alebo cíti byť zaujatý. Rozhodujúce nie je jeho stanovisko, ale existencia objektívnych skutočností, ktoré vrhajú pochybnosť na jeho nestrannosť v očiach strán a verejnosti.

Krajský súd v súlade so súvisiacou judikatúrou ústavného súdu, ako aj ESLP sa neobmedzil pri preskúmaní oznámenej námietky iba na hodnotenie subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale uplatnil pri posúdení otázky zaujatosti objektívny prístup založený na objektívnej úvahe riešiacej otázku, či je možné s prihliadnutím na okolnosti prípadu usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť.

V namietanom rozhodnutí aplikoval a interpretoval právnu úpravu inštitútu vylúčenia sudcov, a síce ustanovenia § 14 ods. 1 a 3 OSP, v zmysle ktorej okolnosti, o ktoré zákonný sudca oprel odôvodnenie ním oznámenej námietky zaujatosti, kvalifikoval ako skutočnosti majúce základ v postupe súdu v predmetnom konaní, ktoré ustanovenie § 14 ods. 3 OSP vylučuje ako možné dôvody na uplatnenie námietky zaujatosti.

Krajský súd na základe podrobného a logického odôvodnenia podporeného aj odkazom na judikatúru ESLP vyvodil skutkový záver (ktorého vyvodenie bolo v jeho výlučnej právomoci) o nedostatku relevantných skutkových okolností spochybňujúcich neustrannosť zákonného sudcu, a na to nadväzujúci právny záver o jeho nevyvúčení.

Vychádzajúc zo zistených skutočností a opierajúc sa o ustanovenia relevantnej právnej úpravy ústavný súd konštatuje, že v odôvodnení namietaného uznesenia sa krajský súd vysporiadal s okolnosťami posudzovaného prípadu v dostatočnej miere, v súlade s podstatou a účelom príslušnej právnej úpravy (ustanovenia § 14 a nasledujúcich OSP) takým spôsobom, že vyvodené právne závery korešpondujú so skutkovými zisteniami, a preto ich nemožno kvalifikovať ako arbitrárne a porušujúce základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 garantované ústavou a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo treba preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd považuje takúto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd posúdil sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú a odmietol ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2009